

STRATENÉ DIEVČATÁ v PARÍŽI

PAM JENOFF

Od autorky svetového bestselleru *Vlak sirôt*

Lindeni

Stratené dievčatá v Paríži

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Pam Jenoff

Stratené dievčatá v Paríži – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

STRATENÉ DIEVČATÁ V PARÍŽI

PAM JENOFF

STRATENÉ
DIEVČATÁ
PÁRÍŽI

Ljndeni

Venujem rodine

*„Vo vojne je pravda taká vzácna,
že by ju vždy mali chrániť pred lžami.“*

– Winston Churchill

PRVÁ KAPITOLA

GRACE

New York, 1946

Keby Grace Healeyová neurobila druhú najhoršiu chybu vo svojom živote, nikdy by ten kufor nenašla.

Bolo deväť dvadsať v utorok ráno a ona sa už mala ponáhľať na juh, na prvý z dvoch autobusov, ktorými chodila do centra mesta z ubytovne v Hell's Kitchen do kancelárie na Lower East Side, kde pracovala. Bola na ceste do práce, ponáhľala sa na juh po Madison Avenue, zväzujúc si vlasy do nízkeho uzla. Rýchlo si vyzliekla kabát napriek chladu, aby si mohla vyzliecť aj zelený sveter. Nechcela, aby si Frankie všimol, že je to ten istý, ktorý mala v práci aj predchádzajúci deň, a nepomyslel si náhodou, či vôbec bola doma.

Zastala, aby si prezrela svoj odraz vo výklade lacného obchodu. Kiežby bol otvorený, kúpila by si púder na prekrytie škrabancov na krku a trocha kolínskej na prekrytie jednodňového pachu starej brandy zmiešaného s Markovou vodou po holení, z ktorej sa jej po každom vdýchnutí krú-

tila hlava. Na rohu sedel akýsi opilec, stonal a snažil sa zaspať. Pozrela na jeho bledú tvár, sivú, bez života a pocítila k nemu súcit. Vo vedľajšej uličke ktosi trieskal po kontajneri na odpadky a jej pri tom zvuku ešte viac treštalo v hlave. Celý New York vyzeral zelený ako po opici. Alebo možno bola len ona zo všetkého zmätená.

Cez Madison zavial ostrý februárový vietor, zástavky na mrakodrapoch sa silno zatrepotali. Pomedzi odpadky poletovali staré pokrčené noviny. Zvony v Saint Agnes odbili pol desiatej, Grace si pritiahla vyššie golier a pustila sa do behu. Stanica Grand Central sa už črtala blízko pred ňou. Ešte kúsok, a zabočí na Štyridsiatu druhú ulicu a chytí expresný autobus do centra Lexingtonu.

No keď sa približovala ku križovatke so Štyridsiatou treťou, zistila, že ulica pred ňou je zablokovaná. Stáli na nej križom tri policajné autá, zabráňovali vstupu na Madison a nikto sa nedostal ďalej na juh. Grace si pomyslela, že sa stala automobilová nehoda, všimla si čierny Studebaker, ktorý stál križom cez ulicu a spod kapoty sa mu dymilo. V okolitých uliciach sa hromadili autá, súperili o miesto s autobusmi a taxíkmi či dodávkami. Druhé auto, ktoré by bolo účastníkom dopravnej nehody, však nebolo vidieť. A na rohu stála iba jedna sanitka. Záchranári sa neponáhľali, stáli, opierali sa o svoje vozidlo a fajčili.

Grace vykročila k policajtovi, ktorému z policajnej uniformy vytrčala tučná tvár. Na uniforme námorníckej modrej farby mal zlaté gombíky. „Prepáčte, bude tá ulica zatvorená dlho? Meškám do práce.“

Pozrel na ňu pohrdavo spod čapice, ako keby napriek tomu, že všetky ženy, ktoré poslušne pracovali vo fabrikách namiesto mužov, ktorí narukovali a šli bojovať do zámoria,

bola stále predstava pracujúcej ženy na smiech. „Tadiaľto sa nedostanete,“ odvetil oficiálne. „Nebude to tak skoro.“

„Čo sa stalo?“ opýtala sa, ale policajt sa odvrátil. Grace urobila krok dopredu a natiahla krk, aby lepšie videla.

„Nejakú ženu zrazilo auto a zomrela,“ odvetil muž v plochom vlnenom klobúku za ňou.

Grace si všimla rozbité čelné sklo Studebakera a zrazu jej prišlo zle. „Božemôj,“ prehodila.

„Nevidel som to,“ pokračoval muž, „ale ktosi hovoril, že zomrela na mieste. Aspoň netrpela.“

Aspoň. To slovo Grace počula až príliš často potom, ako zomrel Tom. Aspoň je ešte mladá. Aspoň nemali deti – ako keby to tak malo byť ľahšie. (Deti, pomyslela si občas, by neboli žiadne bremeno, aspoň by jej po ňom niečo ostalo.)

„Nikto nevie, kedy, kde a ako skončí,“ zašomral ten v čapici vedľa nej. Grace na to nepovedala nič. Tomova smrť bola tiež nečakaná, džíp sa prevrátil cestou z vojenskej základne na železničnú stanicu v Georgii. Mieril do New Yorku, aby sa s ňou ešte stretol pred nasadením do boja. Nazvali ho vojnovou obeťou, ale bola to nehoda, ktorá sa mohla stať kdekoľvek.

Vtom zasvietilo svetlo na kamere akéhosi novinára a Grace zažmurkala. Zaclonila si oči a ustupovala dozadu cez dav, ktorý sa medzitým vytvoril. Navôkol páchol cigaretový dym, pot a parfumy.

Až keď sa ocitla ďalej od policajnej barikády, pozrela cez plece. Štyridsiata tretia ulica bola zablokovaná aj zo západu, čiže ani tadiaľ by sa nedostala. Ak sa vráti cez Madison a obíde stanicu z druhej strany, bude jej to trvať ďalšiu polhodinu, takže príde do práce ešte neskôr. Znova prekliala v duchu predchádzajúcu noc. Keby nebolo Marka, teraz by

tu nestála a nepremýšľala, čo má na výber. Len prejsť cez Grand Central – miesto, o ktorom sa zaprisahala, že tam už nikdy nevkróčí.

Grace však nemala na výber. Stanica Grand Central sa pred ňou týčila, jej masívne tieňe zahaľovali chodník. Cez dvere prúdil nekonečný zástup cestujúcich. Predstavila si vnútro stanice, veľkú halu, kam cez vitrážové okná prenikalo svetlo, veľké hodiny, pod ktorými sa stretávali priatelia a milenci. Niežeby to miesto nechcela znova vidieť, ale tí ľudia... Dievčatá s narúžovanými perami, ktoré si tlačili jazyk k zubom, aby sa im na ne neodtlačil rúž, a v očakávaní zvierali kabelky. Čerstvo umyté deti, trochu nervózne pri pohľade na otca, ktorého si nepamätali, lebo odišiel, keď boli ešte batolátá. Vojaci v uniformách, vyskakujúci z vlakov na nástupište so zvädnutými margarétami v ruke. Ona sa stretnutia nikdy nedočkala.

Mohla by sa vzdať a jednoducho sa vrátiť domov. Túžila po príjemnom kúpeli, možno by si aj zdriemla. No musela sa dostať do práce. Frankie mal o desiatej stretnutie s nejakou francúzskou rodinou a ona mala zapisovať. A potom mali prísť Rosenbergovci pozrieť si papiere súvisiace s bytom. Normálne na svojej práci mala rada, keď sa strácala v problémoch iných. No dnes jej zodpovednosť ťažko dosadla na plecía.

Nie, musí kráčať dopredu, to je jej jediná možnosť. Grace vystrela plecía a vykročila ku Grand Central.

Vošla dnu staničnými dverami. Bolo to prvý raz, čo tu bola od toho popoludnia, keď pricestovala z Connecticutu v najlepších šatách, s dokonale vyčesanými vlasmi, na ktorých mala pekný klobúčik. Tom o tretej z Filadelfie neprišiel, tam mal presadnúť na iný vlak. Predpokladala, že ho

nestihol. Keď sa neobjavil ani ďalším vlakom, trochu zneróznela. Pozrela na tabuľu vedľa informačnej búdky v strede haly, kam ľudia pripínali odkazy, či Tom náhodou neprišiel skôr a ona ho nejako minula. Nemala však kde a ako ho hľadať, a tak jej nezostávala iná možnosť, iba čakať. Zjedla hot-dog, rozmazala si pery a cítila v ústach kyslastú pachuť. Prečítala si titulky v novinách vyložených v novinovom stánku druhý aj tretí raz. Vlaky prichádzali a ľudia z nich vystupovali, na nástupište sa valili vojaci, ale Tom medzi nimi nebol. Keď prišiel posledný nočný vlak o pol deviatej, bola už od nervozity celá bez seba. Tom by ju nikdy nenechal takto čakať. Čo sa stalo? Napokon sa objavil červenovlasý poručík, ktorého poznala zo slávnostnej vojenskej prisahy. Podišiel k nej s výrazom na tvári, ktorý hovoril za všetko. Aj teraz stále cítila na pokožke neznáme ruky, ktoré ju zachytili, keď sa jej podlomili kolená.

Stanica vyzerala aj teraz rovnako ako v ten večer, plná nekonečného prúdu cestovateľov a dochádzajúcich. Ten tok však nenarušil myšlienku, ktorá sa jej usadila v hlave za posledné mesiace. Len prejdeš, a to bude všetko, vravela si v duchu. Široký východ na opačnej strane haly ju lákal ako maják. Nemusí sa predsa zastavovať a na nič spomínať.

Čosi ju v tej chvíli potiaholo za nohu, ako keby to boli malé detské prsty. Grace zastala a pozrela sa za seba. Len sa jej na pančuche pustilo očko. Vari jej to urobil Mark? Očko sa s každým krokom zväčšovalo, vyčnievala jej už takmer polovica lýtky. Bola v pokušení úplne si tie pančuchy vyzliecť.

Grace sa rozbehla k schodom vedúcim k verejným toaletám na nižšom poschodí. Ako prechádzala popri lavičke, zakopla a takmer spadla. Noha sa jej vykrútila, zaplavila ju vlna bolesti vystreľujúca z členka. Dokrивkala k lavičke,

sadla si a zdvihla nohu. Podpätok, ktorý si nedala poriadne opraviť, sa asi znova odtrhol, pomyslela si. Lenže topánka bola neporušená. Nie, pod lavičkou bolo čosi, o čo zakopla. Hnedý kufor, ktorý tam ktosi pohodil. Znechutene sa poobzerala, premýšľajúc, kto bol taký nezodpovedný a nechchal ho tu len tak, ale nikoho nablízku nevidela. Ľudia ne všimavo prechádzali okolo nej. Možno niekto, komu patrilo, šiel na toaletu alebo si kúpiť noviny. Posunula ho hlbšie pod lavičku, aby oň už nikto pri chôdzi nezakopol.

Pri dverách na dámske toalety si Grace všimla sedieť na zemi muža v potrhanej uniforme. Na zlomok sekundy pocítila šťastie, že Tom neprežil a nevrátil sa taký zničený ako muž pred jej očami. Neprišiel domov vydesený na smrť, ako to videla teraz na mnohých, ktorí boli zlomení, no napriek tomu sa snažili tváriť odvážne. Grace siahla do vrečka, či tam nemá nejaké drobné, nemyslela radšej na kávu, po ktorej tak túžila. Bude sa musieť zaobísť bez nej. Vtisla drobné mužovi do popraskanej dlane. Jednoducho sa nemohla len tak odvrátiť a odísť.

Potom vošla na toalety a v jednej sa zamkla, aby si vyzliekla pančuchy. Podišla k zrkadlu, aby si upravila havranie vlasy a znovu narúžovala pery. Cítila na nich stále všetko to, čo sa stalo predchádzajúcu noc. Pri vedľajšom umývadle si žena mladšia ako ona naprávala kabát na guľatom bruchu. Všade navôkol bolo teraz vidieť tehotné ženy s plodmi radostných stretnutí s chlapmi, ktorí sa vrátili domov z vojny. Grace cítila, že žena si premeriava jej neupravený vzhľad. Odsudzujúco.

Znovu si uvedomila, ako veľmi bude meškať do práce, a vybehla z toalety. Zasa prechádzala cez halu a všimla si, že kufor, o ktorý pred chvíľou zakopla, stále leží na mieste. Poobzerala sa, či neuvidí niekoho, komu by patrilo.

Keď však nikoho takého nevidela, rozhodla sa, že kufor preskúma. Bol úplne obyčajný, obľý ako ostatné, ktoré nosili cestujúci na stanicu každý deň, s ošúchanou rukoväťou, ale tá na ňom asi bola najkrajšia. Tento kufor však nikto neniesol, ležal zabudnutý pod lavičkou. Opustený. Vari ho ktosi stratil? Grace sa na chvíľu zastavila a spomenula si na príbeh z vojny o kufri, v ktorom bola bomba. Predtým to tak bolo, že za každým rohom na vás číhalo nejaké nebezpečenstvo alebo útok. To sa však už pominulo.

Grace si znova prezrela kufor, či tam nenájde niečie meno. Na boku naozaj bolo, napísané kriedou. Spomenula si na Frankových klientov, ktorí prežili a Nemci ich prinútili napísať ich mená na svoje kufre s falošným príslubom, že sa k svojim veciam znova dostanú. Na tomto kufri však bolo len jedno slovo: Triggová.

Grace uvažovala, aké má možnosti: oznámiť to nosičovi batožiny, alebo jednoducho odísť. Už aj tak meškala do práce. No premohla ju zvedavosť. Možno je vnútri nejaká cedulka. Pohrávala sa so zapínaním, až sa napokon kufor otvoril a prstami trochu pootvorila vrchnák. Pozrela cez plece, ako keby ju každú chvíľu mal niekto prichytiť. Potom nazrela do kufra. Veci boli pekne zabalené, videla v ňom striebornú kefu na vlasy a v rohu nerozbalené levandulové mydlo. V strede bolo dokonale uložené dámske oblečenie. V zadnej časti zbadala pár detských topánok, ale žiadne detské oblečenie tam nebolo.

Zrazu mala pocit, že vnikla niekomu do súkromia (aj to tak bolo). Grace rýchlo odtiahla ruku. V tej chvíli si však porezala ukazovák. „Au!“ vykríkla s hrôzou, keď na ňom zbadala krv. Strčila si prst do úst a sala, aby krvácanie ustalo. Potom siahla do kufra druhou rukou, lebo chcela zistiť,

na čom sa porezala. Na žiletke alebo na noži? Pod oblečným bola obálka, hrubá asi pol centimetra. A porezal ju jej ostrý okraj. Nechaj ju na pokoji, vravel jej vnútorný hlas. No Grace sa nemohla zastaviť a obálku otvorila.

Vnútri ležalo niekoľko fotografií, starostlivo zabalených v kúsku čipky. Grace ich vytiahla a zašpinila čipku krvou. To sa už nebude dať vyprať, pomyslela si. Vnútri bol asi tučť fotografí a na každej mladá žena. Vyzerali odlišne, nie ako nejaké príbuzné. Niektoré mali na sebe vojenskú uniformu, iné naškrobené blúzky alebo svetríky. Ani jedna z nich nemala viac ako dvadsaťpäť rokov.

Grace nemala dobrý pocit, keď sa pozerala na fotky cudzích žien. Najradšej by ich rýchlo odhodila a zabudla, že ich vôbec videla. No oči tých dievčat na fotkách boli temné a zvláštne ju priťahovali. Ale prečo?

V tej chvíli sa vonku rozoznели sirény. Grace mala pocit, akoby to bol signál, že ju prišli policajti zatknúť za to, že otvorila cudzí kufor. Narýchlo znova zabalila fotky do čipkoviny, aby ich vložila do kufru. No čipka sa pokrčila a nevedela balíček strčiť naspäť do obálky. Sirény zazneli hlasnejšie. Nemala čas. Rýchlo strčila fotky do svojej kabelky a potom potisla kufor naspäť pod lavičku nohou, aby ho nikto nevidel.

Keď vykročila k východu, rana na prste jej pulzovala. „Mala som to tušiť,“ zašomrala si popod nos. „Mala som vedieť, že na tej stanici nevzide nič dobré.“

DRUHÁ KAPITOLA

ELEANOR

Londýn, 1943

Šéf sa očividne hneval. Búchal veľkou rukou po dlhom konferenčnom stole tak silno, až šálky nadskakovali a čaj sa vylieval cez okraje aj na vzdialenom konci. Normálna vrava a ruch pri rannom stretnutí stíchli. Tvár mu očervenela.

„Zajali ďalších dvoch agentov,“ zahromžil, bolo mu jedno, ako hlasno hovorí. Jeden zo zapisovateľov prechádzajúci práve po chodbe zastal a vytreštil od ľaku oči. Eleanor rýchlo vstala, aby zatvorila dvere, až sa rozvíril cigaretový dym vznášajúci sa v miestnosti.

„Áno, pane,“ zakoktal kapitán Michales, ataše kráľovského letectva. „Agentov, ktorých zhodili v blízkosti Marseille, zatkli iba niekoľko hodín po príchode. Neozývajú sa a predpokladáme, že sú mŕtvi.“

„Ktorí?“ opýtal sa Gregory Winslow, riaditeľ jednotky pre špeciálne operácie. Predtým mal hodnosť plukovníka

v armáde a vyznamenal sa v prvej svetovej vojne. Teraz mal takmer šesťdesiat, no stále zostával chlap na svojom mieste a všetci ho oslovovali šéf.

Kapitán Michaels sa pri tej otázke zatváril zmätene. Pre tých, ktorí viedli operáciu na diaľku, boli agenti iba postavy bez mena.

No Eleanor vedľa neho bola pohotovejšia. „Harry James. Narodil sa v Kanade a vyštudoval Magdalen College v Oxforde. Ewan Peterson, bývalý príslušník leteckých síl.“ Poznala podrobnosti o každom človeku, ktorého zhodili na nepriateľské územie.

„To je už druhé zatýkanie tento mesiac.“ Šéf hrýzol koniec fajky bez toho, aby si ju zapálil.

„Tretie,“ opravila ho opatrne Eleanor, nechcela v ňom vzbudzovať ešte väčší hnev, ale nechcela ani klamať. Prešli už takmer tri roky, čo Churchill vytvoril jednotku pre špeciálne operácie alebo SOE s cieľom „zaplaviť Európu“ sabotážami a rozvratnou činnosťou. Odvtedy dostali do Európy takmer tristo agentov, aby ničili železničné trate a fabriky vyrábajúce muníciu. Väčšina sa dostala do Francúzska, podobne ako jednotka nazývaná sekcia F, aby oslabil infraštruktúru a ozbrojila francúzskych partizánov pred dávno ohlasovanou inváziou Spojencov cez Lamanšský prieliv.

No vonku, za stenami sídla SOE na Baker Street túto jednotku vôbec nepovažovali za úspešnú. MI6 a spravodajské služby odmietali ich sabotáže, ich akcie považovali za amatérske a škodlivé. Úspech SOE sa ťažko posudzoval aj preto, že až do invázie sa ich činnosť v podstate nedala posúdiť. A posledné akcie naozaj nevychádzali, ich agentov zatýkali vo vysokom počte. Bola problémom rozsiahlosť akcií, stávali sa obeťami vlastného úspechu, alebo v tom bolo niečo celkom iné?